

Jaarverslag 2017

9 januari 2018, de Swaene

Een goede avond, beste vergadering van allemaal redelijke rijke, het moment van 't jaarverslag is aangebroken zoals mag blijken. Wie geen zin heeft om dit te aanhoren, kan nu nog vlug zijn biezen pakken, maar wie blijft zitten, weet dat ge hier nog zeker een halfuurtje blijft plakken.

Het jaar 2017 begint met de Algemene Ledenvergadering alhier zonder spreker, zonder quiz, enkel wat palaver en tussentijds een pintje bier. Een nieuwjaarslied van Erik Wille én Tina en Eli die als lid worden verkozen. En Jan, onze historicus, stelt van de enquêteresultaten zijn algehele diagnose.

Waarna we over het voorstel van de Eed even kunnen raisonneren, omdat die het peterschap voor aspiranten uit de statuten wil liquideren. Er is geen bezwaar, zo blijkt, want een meerderheid stemt gewillig toe: wie lid wil worden van de Camere vult vanaf nu zijn aanvraag in, zonder gedoe.

Ook mijn jaarverslag passeert de revue en ons drinklied wordt aangeheven, om wie geen dorst meer heeft, daarmee misschien een duwtje in de rug te geven ? 'Moed en volharding' staat weliswaar als wapenspreuk op ons schild te pronken, ging het in 1893 om de morele waarden, of was het de manier waarop ze dronken ?

Op 14 februari, valentijnsavond nota bene, je moet het maar durven doen... toch zit hier het zaaltje vol om te luisteren naar Luckas Vander Taelen zijn sermoen. Hij heeft het over Brussel, want woont in Vorst, als importproduct uit Aalst nochtans. In zijn stad, zo zegt hij, woont een allegaartje van nationaliteiten die praten in het Frans.

Niet zoals vroeger, omdat ze behoren tot de elitaire francophone bourgeoisie, maar omdat die vreemde gasten het Frans gebruiken als Babels compromis. In een historisch overzichtje legt Luckas uit hoe het zover is kunnen komen dat al die vreemde gasten in de loop der tijden naar Brussel kwamen stromen.

Volgens hem zit het in Brussel ook helemaal verkeerd met het dagelijks bestuur: niet aangepast aan die grote diversiteit en een administratie met verouderde structuur. Maar voor de rest gaat het in Brussel goed, op wat akkefietjes na volgens hun politici, ze wimpelen incidenten af als bagatellen en knijpen de ogen dicht met veel pedanterie.

Luckas nodigt ons, als Vlamingen, uit om Brussel vooral niet los te laten. 't is er veilig, ook niet vuil, al mijd je misschien best bepaalde wijken, straten... En was hij eind vorig jaar komen praten, was zijn verhaal allicht iets minder uitgelaten !

14 maart
Marcia De Wachter

 NationaleBank
VAN BELGIË
Eurosysteem

In maart komt eindelijk nog eens een vrouw haar verhaal voor de Camere vertellen, Ze is gechaperonneerd door een chauffeur en nog eens 3 extra mannelijke gezellen. Marcia De Wachter is namelijk directeur van de nationale bank en kan zich permitteren om 4 heren te onderhouden, of zou de nationale bank die manspersonen salariëren ?

Over de sociale en economische toestand in de wereld en bij ons gaat haar discours met een boel grafieken en in een hoop jargon, voor economen is dit uitgelezen voer. Ik daarentegen, totaal onkundig in die materie, doe gewoon alsof ik aan haar lippen hang, terwijl ik mij vergaap aan die schone dame, gaat mijn zwoele fantasie gewoon haar gang.

Iemand die duidelijk niet voor haar charmes valt, is onze archivaris Jan, die haar uitleg over communautaire financiële kwesties moeilijk slikken kan. Gelukkig blijft het bij verbaal gehakketak en wordt mevrouw niet lijfelijk geattaqueerd. Waarschijnlijk heeft het bijzijn van die drie chaperons hem op tijd gearrêteerd ...

11 april
Frank Degruyter

In maart, april gaan de geplande toneelvoorstellingen in Aalter jammer genoeg de mist in, door omstandigheden, u allen welbekend. Ter compensatie boekt de Eed in april een stand-in.

Frank Degruyter komt ons een avond met zijn 'Grimmlachende' verhalen amuseren en gaat de sprookjes van de gebroeders Grimm voor grotemensen-oren interpreteren.

't Is echt een leuke avond om te genieten en te lachen met die wonderbaarlijke verhalen over boeren, duivels, gouden ganzen, kikkers en prinsessen, soldaten, generalen, koningen en magiërs, moslims en goudstukken, eenhoorns en sluwe vrouwen schatten en slagers, kaliefen, wijze oude mannen en één whiskymop, een flauwe.

Waarschijnlijk zal elk van ons één of meer van die verhalen al eens hebben gehoord maar dat doet er niet toe, eigenlijk gaat het meer over hoe en wie deze verwoordt. Zoals al die grote mensen in de zaal nog zo kinderlijk die verzinsels mee beleven, 't is wonderlijk hoe ergens diep van binnen toch nog dat stukje kind moet zijn gebleven.

Nu we het toch over kinderen hebben, kent u dat verhaaltje van de goudfazant ? Zoals het hoort, begint dat met 'Er was eens...'

*Er was eens een jongetje dat woonde in een heel ver land,
waar cowboys en indianen leefden, gewapend tot de tand.
Donnie was zijn naam, door pa en ma verschrikkelijk verwend,
op school was hij een ettertje en een kwelduivel voor elk docent.*

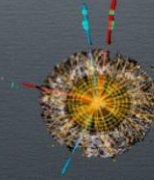
*Bij 't spelen op het schoolplein wou hij altijd sheriff spelen,
scalpeerde menig indiaantje, hun geblèèt kon hem niet schelen.
De meisjes in de klas noemden hem Donnie Robbedoesje
en dat was niet enkel om het grabbelen naar hun poesje.*

*Hij kon liegen als de beste en een ander kreeg altijd de schuld,
met bluf en branie had hij zich bij elke misstap subiet eruit geluld.
Zo werd Donnie grote Donald en smeed zich in de huizenhandel,
werd machtig en steenrijk, maar hield zijn liederlijke levenswandel.*

*Een twitterende goudfazant, die helaas geen eieren kan leggen,
en hoe 't verhaaltje eindigt, kan ik jammer genoeg niet zeggen.
De toekomst zal het leren, in de sterren staat het al geschreven
Zal hij koelen zonder blazen of ons nog enkele jaren laten beven ?*

9 mei

Prof. Dirk Ryckbosch

Dirk Ryckbosch is professor in de fysica en in de allerkleinste deeltjes, zoals Higgs en in mei komt hij ons introduceren in die materie, en da's verdorie allesbehalve niks. Hij begint wel degelijk behoorlijk eenvoudig, maar naarmate zijn betoog vooruitgaat, komen we bij fotonen, positronen, gluonen, bosonen... waarmee hij mij omverpraat.

Hoe sympathiek en welwillend zijn pogingen ook zijn om mij hierin te onderrichten, slaagt hij er niet in, mea culpa, de elementaire gaatjes in mijn hersenpan te dichten. Met het potlood op zijn punt, de Mexicaanse hoed of het bontmantelzwemmen als metaforen doet hij nochtans uiterste moeite om toch maar enig begrip bij het publiek te scoren.

We horen ook nog het verhaal van het CERN in Genève waar hij als wetenschapper is gedelegeerd en zich bij 't zoeken naar hypothetische partikels in die gigantische mollengang heeft geëngageerd. Ik weet niet of u ook dat gevoel had van: 'Ben ik nu echt te dom voor dit soort dingen ?' Wat zou het... dat komt bij ons toch nooit ter sprake op feestjes in familiekringen...

13 juni

Gentbrugse meersen

In juni trekken we naar de stedelijke buiten in Gentbrugge, om te wandelen in de Meersen

in de schaduw van een drukke autoweg, maar waar toch de fauna en de flora overheersen. Twee gidsen leiden ons erdoor, nemen elk een groep op sleeptouw langs de paadjes en verkopen onderwijl hun kennis over het gebied in natuur- en milieuvriendelijke praatjes.

't Is er aangenaam vertoeven ondanks de nabijheid van de grote stad en zijn geraas, een plek om er tot rust te komen, te sporten of voor het spotten van een haas. 't Is ook een oord van contemplatie want we vinden er de stropkes hun geboortebos en helemaal aan het andere eind de Voshoek, ter nagedachtenis aan Gorki's Luc De Vos

De lange wandeling op die mooie avond eindigt bij Boer Janssens op het terras, voor de nabespreking tussen pot en pint en voor het plegen van een plas. Voor de Gentenaars zijn de Meersen zo'n beetje als voor ons het Drongengoed ook wij vergeten daar de hectische verkeersdrukte van Knesselare, evengoed

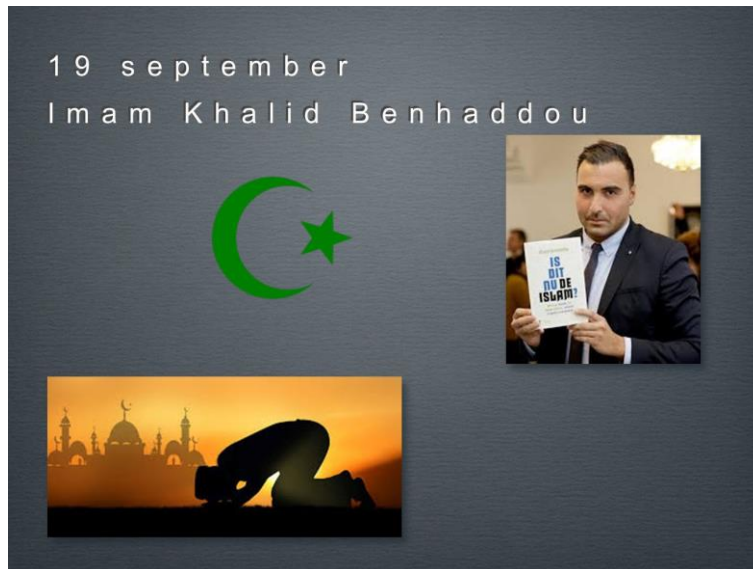
Op de Vlaamse feestdag rijden we met de auto's naar Nieuwpoort met de fietsen achterop om er een rondje Westhoek te pedaleren met Diksmuide en Veurne als welgekomen tussenstop. Het weer zit niet bijzonder mee: een frisse bries en een dreigende hemel daarbovenop, maar dat weerhoudt ons niet dapper te 'stampen en te daaven', gelukkig is er geen bergop.

Met droge kleren halen we Diksmuide om er in café De Dodengang wat bij te tanken, daarna naar 't IJzermonument en wie er zin in heeft, klimt naar de top om af te slanken. Dan is het tijd voor een stevige middaghap, want wie fietst, moet tijdig iets naar binnen werken, zoniet overvalt je de spreekwoordelijke klop van de hamer, zul je ogenblikkelijk merken.

De volgende etappe gaat het wind op kop naar Veurne, maar dat houdt ons Flandriens niet tegen. Daar op de markt vinden we gelukkig een proper etablissement met parasols tegen de regen, want we zijn pas goed en wel daar achteraan gezeten, of de hemelsluizen gaan er open, een ware wolkbreuk, en dankzij die zonneschermen zijn we daar niet helemaal verzopen.

Zoals het hoort, is die stortvloed heel kortstondig en na 't consumeren gaan we weer op pad en wordt de laatste etappe richting Nieuwpoort, met eindelijk een straaltje zonlicht, aangevat. We passeren nog de luchtmachtbasis en de Hoge Blekker in Koksijde, een grote berg van zand en zonder ongelukken én met droge kleren zijn we weer in de Pieter Deswartelaan beland.

We hebben een mooie fietslus gereden in het wiel van Johan, één die Rik heeft uitgezocht, zonder noemenswaardige problemen en aan een gezapig tempo ging niemand uit de bocht. De E40 brengt ons vlotjes en op tijd naar Knesselare terug voor een avondlijk buffet alhier en zo eindigt onze Vlaamse feestdag bourgondisch zoals 't hoort, met warme spijs en bier...

Een islamitische imam was hier tot dusverre nog nooit op een vergadering geweest maar daar komt in september Khalid Benhaddou uit Gent naar Knesselare gesjeest. Hij komt ons de historie van de islam en het woord van Mohammed verklaren en hoe de leer van Allah in Europa en bij ons zich het best kan integreren.

Zijn islam is niet gestoeld op het gedachtegoed van die extremistische criminelen, maar heeft liever zowat dezelfde menslievende en sociale waarden met ons te delen. Het probleem van de radicale jongeren schuift hij niet opzij, maar moet worden aangepakt, niet met repressie, maar door hen op te voeden in een open samenleving met onderling contact.

Verder noemt hij het onderwijs dé pijler om die jonge kerels wat fatsoen bij te brengen om hen te leren democratisch mee te draaien en zich nuttig in de maatschappij te mengen. Zijn exposé getuigt van een extreme eloquentie, deze erudiet met breedvoerige vocabulaire, liever met hem een avondje halal dineren dan ermee te debatteren over een 'question humanitaire'.

10 oktober
Koersen rond de tafel

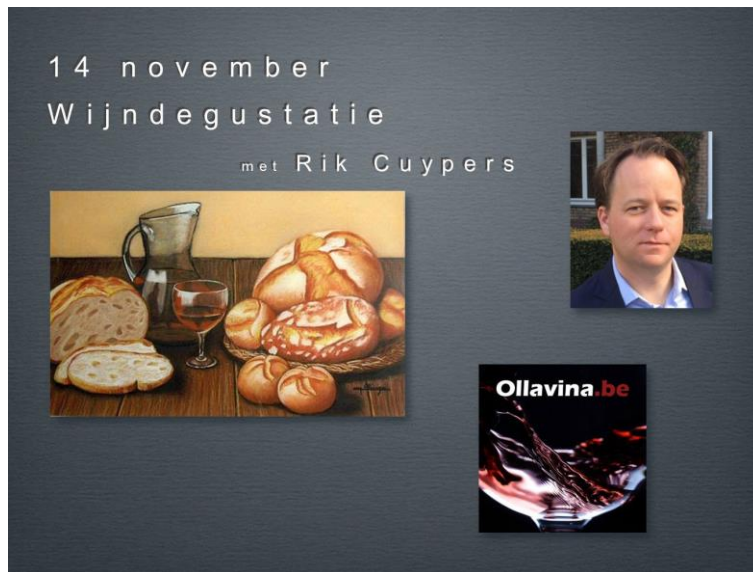

In oktober draait het allemaal rond de koers onder deskundige leiding van Johan als delegee. Hij heeft 2 oud-coureurs en één jonge belofte rond de tafel zitten, of eerder op de canapé. Erné, Hans en Bjorg zijn de wielrenners met dienst om te vertellen hoe 't vroeger was en nu, geïllustreerd met plaatjes passeren talloze sportieve anekdotes en wielerveetjes de revue.

We zitten in 't gemeentehuis, omdat die vergadering voor alle koersfanaten toegankelijk is, net geen 200 geïnteresseerde luisteraars willen die 3 heren horen en dat is geen katterpis. Het wordt een gezellige avond die ook door Dieter, of Didier de Flandrien, wordt opgefleurd met zijn fietsen van oud-kampioenen die hij vanuit Deinze naar Knesselare heeft meegesleurd.

De leden en hun partners moeten voor het tafelgesprek zoals altijd geen cent betalen, maar alle anderen die er willen bij zijn, moeten goed- of kwaadschiks 5 euro bovenhalen. Tijden veranderen en er is niets dat blijft, zo zal dat bedrag volgend jaar ook moeten gedokt door ieder die geen lid is, zelfs de partner, om te vermijden dat de kas wordt opgeschrokt.

Want al die sprekers en andere activiteiten wegen tegenwoordig financieel behoorlijk zwaar. Dus is dat de oplossing: wie geen lidgeld bijdraagt, moet betalen, dat is best verdedigbaar. Al zijn wij de 'redelijke rijke' in de volksmond, toch kunnen wij geen sinterklaasje spelen, laten we 't maar in zwartepiet zijn schoenen schuiven dat we stoppen met cadeaus uitdelen.

Als de winter nadert in november is het heerlijk 's avonds bij de kachel of de haard om een glaasje wijn te proeven, van die dure fles die je jaren in de kelder hebt bewaard. Als je dan beslist om die eindelijk eens aan te breken en die hoopvol gaat ontkurken, vind je in de fles een bedroevend zurig drankje waar zelfs de pastoor niet zou van lurken...

Dat soort wijn krijgen we op de degustatie met Rik Cuypers gelukkig niet te drinken, hij brengt zes 'nieuwste wereldwijnen' mee en een stukje brood om bij te klinken. Eerst rapporteert hij over welke en hoeveel wijn hier wordt gedronken, én geproduceerd en als ik hoor hoeveel druivennat de Belgen consumeren, ben ik toch licht verbouwereerd.

Wij laten 't aan ons hart niet komen en nippen zuinig van drie witte en drie rode wijnen: laten een Sloveen, een Hongaar, een Roemeen, twee Bulgaren en een Oostenrijker in de keel verdwijnen.

Zonder omslachtige praatjes over het edele druivennat kunnen wij genoeglijk degusteren, de prijs valt mee, de smaak zit goed en voor de rest moeten we over wijn niet discutereren. De gustibus non disputandum est, je lust hem of net niet, dat is mijn eindarrest .

Het laatste wapenfeit van 2017 situeert zich in het gemeentehuis en hier in De Swaene, als we op 2 december Sint-Elooi vieren met een concert, gebracht door eigen parochianen. Een trio jonge meiden, Nele , Griet en Bie brengen ons een concert van retroliedjes en een 4-koppig combo zorgt voor begeleiding en steekt de schwung in deze grietjes.

Vooraf wordt er gespeecht door onze Deken en moet hij nog enkele mensen decoreren: Vera en Lieve worden onderscheiden omdat ze zich 25 jaar als lid konden maintenir en dan is er nog Geert, die niet enkel het gouden jubileum viert van zijn 50-jarig lidmaatschap, maar ook als verdienstelijk lid van de Eed én als regisseur-acteur vertoonde hij zijn meesterschap !

Na de celebraties en het concert hoeven we enkel nog over de Plaats te benen om ons hier met een overvloed aan drank en spijs tot de late avond te entertainen. Sint-Elooi is die avond niet veel ter sprake gekomen of met een kerkdienst geëerd, maar wat wil je in deze profane tijden, als de mens zich van god en kerk heeft afgekeerd.

Misschien moeten we die traditie ietwat moderniseren of een andere wending geven ? Sint-Elooi is niet de enige met een hamer in zijn vlag, of is dat dan weer heftig overdreven ?

Ziezo, het zit erop, daar zijn we weer vanaf,
tenzij ik u nog een verhaaltje vertel, heel kortaf
Ook dit begint met 'Er was eens...'

*Er was eens een jongetje dat woonde in een heel ver land,
waar oosterlingen leefden, hij was het zoontje van een dwingeland.
Kimmetje was zijn naam, door pa en ma verschrikkelijk verwend,
op school was hij een ettertje en een kwelduivel voor elk docent.*

*Op het schoolplein durfde hij wel eens met lucifertjes spelen
en dat de kinderen hun vingervandden, kon hem helemaal niet schelen.
De anderen in de klas noemden hem de 'Kleine Bolle Dikke Ikke'
niet enkel om zijn grote ego, ook kon hij zich naar niemand schikken.*

*Hij kon bluffen als de beste en een ander kreeg altijd de schuld,
bij 't minste men hem aandeed, trok hij meteen zijn katapult.
Zo werd Kimmetje een redelijk grote Kim en ging het land besturen,
net als zijn vader regeerde hij zijn volk met tirannieke kuren.*

*Een opgeblazen kikker met een muil als van een nijlpaard
hoe t' verhaaltje eindigt, kan ik niet zeggen uiteraard
De toekomst zal het leren, in de sterren staat het al geschreven.
Zal hij koelen zonder blazen of ons nog enkele jaren laten beven ?*

Ik dank u, laat de quiz beginnen
en dat de besten mogen winnen !